

Kongomisjonen.

Brev fra str. og br. Glittenberg.

Kintshua den 22. 1—1935.

Til Misjons-Røsten!

Kjære venner og medarbeidere. Fred! — Ja, nu er alt ett år gått siden vi kom til Congo. Tiden går så fort, den er en makt som drar oss alle med. Her nytter ingen motstand. Tid og år setter sitt preg på oss alle. Ti alt kjød er som gress og all dets herlighet som blomst på gress. Gresset visnet og blomsten på det falt av. Men Herrens ord blir evindeliggjort og dette er det ord som er forkynt eder ved evangeliet.

Må Gud hjelpe oss til å benytte tiden godt og la vår hu stå til det som er ovenitt og ikke til det som er på jorden.

Kort etter at vi kom hertil blev vi prøvd med ikke så lite sykdom og dertil vanskeligheter med språk og forhold, så det var en prøvelsens tid for oss. Men vi vet at hvem vi tror og vår i Guds vilje og blandt det folk og i den gjerning som han har kalt oss til. Det gir sjelen fred og hvile, selv under prøvelsens tider. Når vi

tenker tilbake på det år som er gått, må vi si: Gud er trofast, og vi er trang å istemme med David: Min sjel lov Herren og alt hvad i mig er, lov hans hellige navn! Min sjel lov Herren og alle hans velgjerninger. Ja, Gud er god og hans misshandling varer til evig tid. Vi er så friske og alt er vel. Gud spør for oss til legem og sjel.

Det er stor nåde å få være i Guds tjeneste og så ut som Herre og mester, og så ut som et velsignede nådens evangelium som alene kan løse de bundne og

sette de plagede sjeler i frihet. Folket her er bundne i mange slags djevelske ting. Når jeg nu sitter i skriver lyder en forferdelig musikk. De slår på en utheult trestamme og blåser i horn laget av tre. Det er folket borte på Bampumu som danser. De maler sine ansikter og kropp med en rød farve hentet fra et tre i skogen. Så skriker de alle av livsens krefter og danser til denne forferdelige musikk og kan holde det gående dager og netter i trekk. Det har ofte forundret mig hvordan de kan klare å holde det ut. «Ja, hedningene larmer og grunder på det som fåfengt er».

For tiden har vi 28 gutter her på stasjonen, som vi forsøker å lære å lese og skrive. Som lærebok og lesebok bruker vi Johannes evangelium oversatt på Kikongo. Mange av dem er riktig ivrige og alle er i det hele tatt smille og lydig, så vi liker svært godt å arbeide med dem. Bed for oss venner, at det Guds ord som blir sådd i disse barnhjerter må spire, vokse og bære frukt til evig liv. Forøvrig bed for oss brodere at det Guds ord som blir forkynt blandt folket må få gjøre sin gjerning i deres hjertes, så der kunne bli virkelig nød, så de begynte å søke etter de gode stier og de kunne få sine øine festet på ham, som er såret for våre overtredelser og kunst for våre misgjerninger. Straffen blev lagt på ham, forat vi skulde ha fred. Ved hans sår har vi fått legedom.

En hjertelig hilsen fra eders i Jesus forbundne

Ruth og Jens Glittenberg.

Tre slags gudsfornekttere.

Den tyske forfatter Johannes Linke satt en dag ved et bord sammen med noen unge menn som underholdt hverandre med spørsmål angående Gud, livet etter døden og andre religiøse emner. De fornekta Gud, de trodde ikke på Bibelen.

Efterat Linke lenge i taushet hadde hørt på dem, sa han:

«Mine herrer! Der finnes tre slags gudsfornekttere: Først sådanne dyptenker, som ved å studere den gamle og den nye tids filosofiske systemer er kommet på avveier og til sist har lidt skibrudd på sin tro på Gud. Jeg vet nu ikke om det er dypsindige, filosofiske studier som har berøvet dere troen?»

Rystende på hodet forsikret de unge, at dette ikke var årsaken.

«Nå, så er der den annen slags, som uten overhodet å overveie noe, likesom papegøien plaprer etter hvad de har hørt. Jeg er viss på, mine herrer, at denne kategori hører De ikke til!»

Nei, det kunde det naturligvis ikke være tale om.

«Nå, ja den tredje kategori av gudsfornekttere består av sådanne som ikke har en riktig god samvittighet, og i hvis liv der er noe som ikke burde være der, så de må ønske at der ikke finnes en hellig og rettferdig Gud. For det er klart, at hvis der finnes en hellig og rettferdig Gud, da vil det bli en sørgelig scene, når disse mennesker etter døden skal frem for Herrens domstol. Derfor finnes ingen Gud! Fortsett bare med å synge av hele ditt hjertes lyst! — Mine herrer! Andre slags gudsfornekttere finnes der ikke.»

Linke reiste sig høflig og gikk sin vei.

Menigheten i Balsfjord.

Hvad den lærer.

Efter anmodning har vi mottatt nedenstående fra menigheten på Betel, Storsteinens. Som det fremgår av dette er det en ordnet menighet efter hvad de forstår av Guds ord. Vi mener det er i overensstemmelse med Guds vilje at sannheten kommer frem.

Red.

Som svar på skrivelse av 22. februar skal det være mig en glede å gi en liten opplysning om hvad vi i hovedtrekkene lærer i forsamlingen på «Betel».

Da jeg har liten tid, og det også ved en eventuell offentliggjørelse i «Røsten» vil ta nok så meget plass, har jeg funnet det mest formålstjenlig å samle det sammen i endel punkter som på ingen måte er uttømmende nok, men hovedtrekkene vil uthvertfall komme frem.

Før jeg går over til å nevne de av mig ansatte punkter vil jeg si: Vi tror på en mellommann mellom Gud og mennesker, uten hvilkens mellomkomst vi alle av hedningenes ætt, hadde vært utelukket fra Guds rike. 1. Tim. 2, 15. Efes. 2, 12.

Ennvidere tror og lærer vi, at der kun er ett legeme, hvorpå alle er lemmer, som har gjennegått *gjenfødelsens nådeverk*. 1. Kor. 10, 17. 12, 13—27. Rom. 12, 3—8. Efes. 3, 1—6, 1, 15 fig. m. fl. skriftsteder.

Dette utelukker dog ikke erkjennelsen av lokale forsamlinger. Tvertimot. Vi erkjenner og søker samarbeid med dem så langt som mulig. Men vi betrakter enhver lokal forsamling for å være en selvstendig insti-

tusjon på det sted den befinner sig. Med kun en som dens overhode: Kristus.

Forsamlingen på Betel tror og lærer:

1) Omvendelse, gjenfødelse og rettferdiggjørelse i kraft av forsoningen. Luk. 24, 47. Rom. 3, 21—26. Joh. 3, 3. Ap. gj. 10, 43. 13, 38.

2) En derpå følgende dåp ved neddykning. Ap. gj. 2, 38. 8, 36—39. Mark. 16, 16. Rom. 6, 3—4.

3) En dåp med den Helligånd og ild. Joel 2, 23. Math. 3, 11. Ap. gj. 1, 5—8 og kap. 2.

4) Helliggjørelse ved tro og lydighet mot Kristus. 1. Kor. 1, 30. Ap. gj. 15, 9. 26, 18. 1. Tes. 3, 13. Hebr. 12, 14.

5) Utdeling og anvendelse av alle Guds nådegaver. 1. Kor. 1, 7, 12, 8 fig. Mark. 16, 17—18.

6) Menighetens ordning, iflg. skriftens anvisning. Salm. 87, 5—6. Ap. gj. 2, 47. 5, 14. Hebr. 12, 23. 2. Tim. 3. Tit. 1, 5—9.

7) Bibelen som Guds inspirerte ord. 1. Tim. 3, 16. 2. Pet. 1, 20—21.

8) En bibelsk forkynnelse om Kristi snare gjenkomst, for å hente de hellige og ventende sjeler. Apostl. gjern. 1, 11. Hebr. 9, 28. App. 22, 20.

9) Menighetstukt. Math. 18, 15—16. 1. Kor. 5, 7 fig.

10) En bibelsk, uavkortet og avgjort forkynnelse av hele Guds råd til frelse: *Forkastelse av menneskelige forskrifter og anordninger som ubrukkelige og uavvendelige for Kristi legeme*. Ap. gj. 20, 27. 1. Kor. 15, 1—2. 11. Kol. 2, 8.

Henrik Eilertsen, predikant. Nils Tollefsen, Edv. Mathisen, Andr. Elstad. Eldstebrødre.

sjonsbladet.

I Sverige brukes nesten 300 mill. kroner til berusende drikker. 134 mill. kroner til tobakk og bare 5 mill. kroner til misjon.

Det danske misjonsselskap som de senere år har hatt stort underskudd på sitt budgett, arbeider nu ivrig for å få underskuddet dekket, og der synes å være godt håp om at det vil lykkes.

Underskuddet skyldes for størstedelen tap ved veksling fra danske kroner til engelske pund.

Kristendommen i India. En misjonær i India, på det område hvor tegulu-sproget tales, sier. «Vi oplever nu en bevegelse i retning mot kristendommen, som er større i styrke og omfang enn noensinne siden evangeliet nådde Indias kyster». Av en befolkning på 25 mill. er ca. 800,000 kristne.

Fra Palestina. Det siste år har 12000 tyske jøder utvandret til Palestina. Av disse har ca. 30 pst

slått sig ned på landet. De andre 70 pst. befinner sig i byene, hovedsakelig i Haifa, Tel Aviv og i Jerusalem.

I Palestinas havnebyer er det nu en rørelse som aldri før. Vareutbyttet tiltar, for de europeiske behov vokser med innvandreantallet. Byen Tel Aviv hadde år 1930 bare 42000 innbyggere. Idag 80000. Her bygges og bygges. Der en fri plass finnes, reiser sig snart et moderne hus, og der gamle står (10 år og derover, regnes for gamle) rives disse og nye bygges.

Filadelfia-forsamlingen i Stockholm har nu et medlemsantall på over 5000. Södermalms fria forsamling har over 800. Evangelii Härolds oplag er nu steget til 33500 eksp. Bladet utkommer hver uke.

De har også optatt en misjon blandt de husville og hjemløse i Stockholm og i årets løp har 13,000 fått nattelosji, det er utdelt 45000 porsjoner mat og 18000 mennesker er hjulpet på

andre måter.

En lysning. Det har lysnet litt for den tyske hedningemisjon i det siste. Efter inngående forhandlinger med valutacentralen for det tyske rike er det bestemt at misjonsselskapene får sende ut så meget at misjonærene kan leve av det. Dermed slipper selskapene å ta sine utsendinger hjem.

Men der trenges jo penger til meget annet enn misjonær-lønninger. Her prøver misjonsselskapene i de andre evangeliske land å hjelpe til. Både i London og New York er der opprettet innsamlingscentraler som tar imot penger til et nødhjelpsfond for de tyske misjoner. — Disse penger ydes som lån.

Hvad man kan få sagt. I «Dagen» refereres et møte i Studentersamfundet i Oslo, hvor kommunistforfatteren Helge Krog bl. a. uttalte følgende:

«Prestene idag er kristne av profesjon, fordi de ha sin fortjeneste av kristendommen. Selv

tror de ikke på det de sier. En moderne teolog vil på ingen måte gå god for det rot som står i Bibelen. Slike folk er derfor helt ufarlige. Bedehusfolkene derimot er ikke ufarlige, for de tror på Eibelen, og det er den tro som gir dem styrke. Her kan vi vente den sterkeste motstand i kampen mot religionen. Voltaires ord: Knus den elendige, knus kirken! — det må være arbeidernes slagord idag, ellers vil arbeiderne aldri nå sitt mål».

Kirkestriden synes atter å flammepå i Tyskland. «Bekjennelseskirken» har sendt ut et opprop med en skarp protest mot den nasjonal-sosialistiske lære om at staten er den øverste autoritet på alle områder. Gud står over alt og alle og skal alene ha æren.

Oppropet blev lest op fra mange prekestoler, men mange prester blev også hindret av politiet i å lese det op. De blev holdt i fangenskap til gudstjenesten var over hvis de ikke lovet å la være å lese det op.

MISJONS-ROSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Rosten, Sarpsborg.

Abonnementpriser: I løssalg 2 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oplysning og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Hvis det ikke er betalt vil De da underrette mig om det og jeg skal forsøke å få betalt det avskilte dragsvis. Og så er det best å slutte med å sende det da jeg ikke har anledning til å ha det.

Nem «Rosten». Ja, Gud velsigne Misjons-Rosten. Når jeg selv har lest den har jeg sendt den til andre som har vært meget takknemlige for å få den. Kjære venner! Jeg skulde ønske dere vilde be til Gud for mig, at han måtte gi mig en fylde av sin ånd til et mere seirende bønne.

En søster. Er det noen av leserne som vil betale for søsteren? Red.

Guds menighet i skriftens lys.

Bibeltidene I.

Bibeltidene.

Vi begynner i dette nr. en del bibelske artikler der er formet som bibeltidene. De er ikke beregnet på å være annet enn korte utdrag av et emne og vil da helst passe for yngre kristne. De er ment å være til hjelp for noen i å lære og kjennes sin bibel.

Husker du bedehuset i Skarvåg, Finnmark? Kassereren er: Harald Pedersen, Skarvåg, Finnmark.

Har du skaffet Misjons-Rosten en ny abonnent?

Fra lesekreten.

Sender hermed kontingenten for året 1935. Det er nok blitt sent, men jeg har vært syk og ikke fått gjort det for.

Mange takk for bladet. Det er en kjær gjest i mitt hjem.

I India er de så bedrovet for at Misjons-Rosten ikke kommer. De har vel ikke råd til å holde den, tenker jeg.

En søster i Herren.

Angående at bladet ikke kommer til India må det være en misforståelse. Vi sender det til de misjonærer som vi står i regelmessig forbindelse med. Å sende det til alle som vil ha det fritt kan vi dessverre ikke gjøre. Misjonærene har fått det fritt, men bare et eksemplar til hver misjonsstasjon. Det blir ikke så liten utgift i året bare til det og tenger kan vi nok ikke strekke oss.

Vi forsøker å sende bladet ut i så mange eksemplarer vi bare kan. Det er jo det som er bladetets oppgave å vekke interesse for misjonssaken, og vi har ikke lagt an på å få noe økonomisk overskudd, da vi mener det er av størst interesse å få det utbredt mest mulig.

Skulde det være noen som vil betale et år for noen av misjonærene mottas det med takk og da skal bladet bli sendt til den adresse der blir oppgitt.

Red.

Til Misjons-Rosten, Sarpsborg.

Undertegnede abonnent på Misjons-Rosten mottok ved nyttårsstid regning på 2. halvår 1933 og året 1934, kr. 6.00.

Vil få opplyse at det er noen andre som har bestilt og betalt bladet for mig, hvorfor jeg har vært meget takknemlig. Jeg har selv ikke anledning til å betale det da jeg ikke har hatt noen for-tjeneste på flere år.

Guds menighet er fremstillet under forskjellige lignelser og benevelser. Den kalles f. eks. legeme, tempel, hus o. a. m. Vi skal her stansse litt ved benevelsen bolig eller hus.

Det er et ønske og et dyptfølt begjær som alle tider har grepet søkende hjerter. Det er å få komme i nærheten av og få se det sted hvor Gud bor og der hvor Gud har åpenbart sig, har man likesom Jakob på vei til Karan måttet utbryste: «Her er visselig Guds hus!» Der bygget man altene og påkalte Guds navn. Både David og Salomo ønsket å bygge et hus hvor Gud kunde bo og Salomo fikk også gjøre det. Det er et av verdens fineste byggverk som Salomo bygget til bolig for himmelens Gud. Men det var ikke den slags hus Gud særlig ønsket å bo i. Han hadde en plan som han i tidens fylde ønsket å virkeliggjøre. Det var å bo, ikke bare i tabernakel og tempel, men i menneskenes hjerter. I Apgj. 7, 48-49 leser vi: «Den høieste bod ikke i huse som er gjort med hender, således som profeten sier: Himmelen er min trone og jorden en skammel for mine føtter; hvad hus vil i bygge mig sier Herren, eller hvor er det sted jeg skal hvile på?» Når Herren allikevel gav befaling om å bygge et tabernakel og likedan bodde der så var det også for å gi et forbillede til «Guds hus», som er den levende Guds menighet. I 1. Tim. 3, 15. I 2. Moseb. 25, 8 sier Gud til Moses: «De skal gjøre mig en helligdom og jeg vil bo midt iblandt dem.» Så får Moses forskriften på hvordan helligdommen skal bygges og da den uten tvil er et forbillede på Guds menighet i vår tid er det interessant å se litt på hvordan den var bygget. Dette må naturligvis bli i meget innskrenket form da det ellers vil bli alt for langt.

Tabernaklet bestod av planker av akacietre. Hver plank var ti alen lang og stod opreist og var sammenføiet med to tapper. De stod på fotstykker av sølv og utvendig var de beslått med gull. Plankene blev holdt sammen av tverstenger av samme treart, beslått med gull. Over tabernaklet var det utbredt et teltteppe av gjete hår og øverst et dekke av takskinn. Like utenfor tabernaklet stod et brennofferalter og mellem sammenkomstens telt og alteret et kobberkar med vann. Dette er i korte trekk Guds bolig i ørkenen.

Det første de kom til når de nærmet sig inngangen var offeralteret hvor syndofferet blev ofret. Der blev forlikelsens offer for presten og folket ofret. (2. Moseb. 40, 29). Dette stemmer med Heb. 13, 12. «Derfor led og Jesus utenfor porten, for at han ved sitt eget blod kunne hellige folket.» For å få adgang til Guds bolig måtte man først veien om dette alter. Det er likedan i Guds hus i den nye pakt. Man må først rennes ved tro på Jesu offer, hans lidelse og død. Ved ofringen av Jesu Kristi legeme er vi helliggjede, står det i Heb. 10, 10 og 14. «Han er en soning for våre synder, dog ikke bare for våre men og for hele verden.» (1. Johs. brev 2, 2). Angående dette kunde mange skriftsteder uttrykkes, men antar det er tilstrekkelig. Bare et til fra Apgj. 19, 43: «Ham gir alle profetene det vidnesbyrd, at hver den som tror på ham får syndernes forlatelse i hans navn.» Adgangen til sammenkomstens telt går om Golgata, om korset. Det er blodet som åpner veien for oss.

Sammenkomstens telt hvilte på sølv. (2. Moseb. 26, 21. og 25. vers.) Alle andre gaver til tabernaklet skulde man gi ellersom man hadde råd til, men her var det likt for alle. I 2. Moseb. 30, 11-16 leser vi om dette. I vers 15 leser vi: «Den rike skal ikke gi mere og den fattige ikke mindre enn en halv sekel, når i yder gavten til Herren for å gjøre forlikelse for eders liv.» I 2. Moseb. 38, 27 leser vi: «De hundrede talenter sølv blev brukt til å støpe fotstykker til helligdommen og fotstykker til forhenget, hundrede fotstykker av de hundrede talenter, en talent til hvert fotstykke.»

Sølv har i alle tider vært et betalingsmiddel. For sølv kjøpte man jord (1. Moseb. 23, 15-16. Jer. 32, 9). Prisen på en trel var trede sølv. (2. Moseb. 21, 32.) Det var også den pris Judas fikk for å forråde Jesus. Jesus blev ikke satt større pris på enn ca. 67 kroner i norske penger.

Guds menighet i den nye pakt hviler også på et kjøpe-middel. Peter sier i sitt 1. brev kap. 1, 18-19: «I vet at I ikke med for-gjengelige ting, sølv eller gull blev løskjøpte fra eders dårlige ferd som var arvet fra fedrene, men med Kristi dyre blod» o.s.v. Han som gav sig selv til løsepeng for alle. (1. Tim. 2, 6). «VI har forløsningen ved hans blod.» (Efes. 1, 7). «De synger en ny sang og sier: «Verdig er du til å ta boken og åpne seglene på den, fordi du blev slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud.» (App. 5, 9). Det nye sammenkomstens telt hviler altså på Jesu gjenkjøppingsbetaling.

Mellem offeralteret og sammenkomstens telt stod et kobberbekken. (2. Moseb. 40, 30). Gud sa til Moses at han skulde gjøre et kobberbekken (kobberkar) og ha vann i det og det skulde stå utenfor sammenkomstens telt. (2. Moseb. 30, 18). I 2. Mo-

seb. 38, 8 står: «Han gjorde bekenet av kobber og dets fot av kobber av de itjenede kvinners speil, som tjente ved inngangen til sammenkomstens telt.» Den gang hadde man jo ikke speil av glass, men av kobber. Nu blev kvinnene grepet av offervilje og så ofret de sine speil og av dem blev kobberkaret gjort. I karet var det vann til og vaske sig i og det var sikkert også et forbillede på dåpen i vann. Den har sin plass mellem forsoningsalteret og sammenkomstens telt og i Apgj. 2, 42 leser vi: «De som tok imot hans ord blev døpte, og der las til på den dag omkring tre tusen sjeler.» Disse holdt samdrrekt sammen og lovet Gud. De var nu sammenkomstens telt i nytestamentlig forstand. Altså, først omvendelse og tro på Jesus, så dåp og samfundet.

Når hele tabernaklet var ferdig og alt var på sin plass fylte Herrens herlighet huset. Det var opreist slik som Gud hadde gitt befaling om. Arken med nådestolen, bordet med brødrene, lysestaken, det gyldne alter med oferkelsen på teppene ophengt og alt var på sin plass. Da fylte Herrens herlighet tabernaklet. (2. Moseb. 40, 16-35). Da den nye pakt tabernakel var ferdig på pinsefestens dag, fylte Guds ånd hele menigheten. «De blev alle fylte med den Helligånds.» (Apgj. 2, 4). Gud være takk, at vi lever i virkelighetens tid og ikke bare i skyggenes tid. Forbilledet hadde også sin herlighet, men virkeliggjørelsen er enda mere herlig. Gjør efter forbilledet som er Guds ord og Gud døper (fyller) med sin ånd som på den første pinsedag.

G. I.

Guds faste grunnvoll.

Guds faste grunnvoll står og har dette segl: Herren kjemper sine.

På denne grunnvoll må enhver bygge og må selv se til, hvorledes han bygger. Det kan bygges med gull, sølv, edle stene, tre, hei og strå. Bygg med de beste materialer. Jesus har gitt byggeplanen til sitt hus. Guds hus er vi, sier Hebraebrevets forfatter i kap. 3, 6.

Ja, vi er hans hus. Vi som er kjøpt dyrt. Legg noe merke til hvorledes Jesus bygget da han vandret her på jorden og efterlot oss et eksempel som vi skulde efterfølge. Han bygget ikke pannelte hus, enda hans for var tømmehus lå øde og han husket Herrens ord i den gamle pakt: «Det er tid for eder å bygge eders pannelte hus, men mitt hus ligger øde.» Jesus sa: «Guds rike er inne i eder.» Du spør: «Hvorledes skal

jeg få vite at Guds rike er inne i mig?» Jesus sa: «Når de sier her eller der er Kristus så søk det ditt. Guds rike kommer ikke på den måte og føle på det, så du kan ikke forklare, men kan fares, at Guds rike er rettferdighet, fred og glede i den fiendelige hjert. Det gir fred med Gud og Helligånden gave gir dig. «Hold fast på hvad du har, ingen kal ta din krone.» I. Schøye

Misjonsbeløp. Til misjonsarbeidet i Kina 5.000 mottatt av Lyngmo, B. fjord. G. Iverse

Et mirakel.

Det er nødvendig å søke og bredt efter mirakler. Jeg selv et mirakel. Min fysiske sel og min sjels tilværelse er rakkler. Først og fremst er kjensgjerning at jeg overblev født, et mirakel. Den kjensgjerning at jeg fremdeles er i tross det at mitt skyggelig svekkede legeme har å kjempe med en hærskere av sykdoms djeveler, er et mirakel.

Men det største av alle mirakler er min sjels realitet. At skulde gis mig å seire i fristelse å være gjensand for Guds sorg i en ødelagt verden, å forsikring om å skride frem i helligens verden, er for mig overvortes stort mirakel. Til tider ryster lidenskapens storm min sjel til bunns, men en kraft, tusen ganger sterkere, makten over min person og rer mig. Når jeg tenker på min sjels tilstand, synes det dog for mig å være et mirakel.

For mitt hjerte blir verdt til realitet, og bønn blir snart produsert til virkelighet. I sjels dyp er jeg mig daglig sjelsens mirakel bevisst. Opdelsens mirakel er ikke noe håers gjæringsdagen til, men det nær sted i denne min sjel idag jomfru undfanget og bar Gsitt skjød, blir ikke en ganske beretning fra det fjerne Betled men et nutidsfaktum innen i

Kagawas «Betraktning»

Vekkløse i Frimisjonen i Kristiansund.

Om vekkløsesmøtene skilte «Romsdalsposten» 18. febr. Vekkløsesmøtene griper om — der blir større og større strømning. Torsdag og fredagste uke var Kirkelandets B

hus helt fullt, og igår måtte ke så få gå uten å komme inn møtet i Festivitetslokalet k em., mens dørene til møtet 8,30 måtte stenges allerede 8,15, og flere hundre menn måtte gå skuffet bort uten kunne komme inn. Folk i alle dre samles. Til kveldsmøtet te barn nektes adgang. De bli arrangert spesielle barnemøte, likesom der blir et spe

lære i Misjonshuset for ungdom. På møtet kl. 5 em. talte B Johansen ut fra et ord i 1. Joh. (7: 6): «Mine dager hurtigere avsted enn en v skyttel, og de svinner bort håp», og på aftenmøtet ut beretningen om kaldeerks Belsasars gjestebud og d prof. Daniels bok. kap. 5. Det var mange som bes

Spang
PASKER
holdes i år som
gjørcid.
Begynner på
18. april.
J. Lunde.

sig for å ordne
sig og sin Gud.

SPREDT

På farten.
Vestre Gra
I uken fra 1
satte vi med m
Søndag ved Jan
annenhver kveld
Det har vært
motene, særlig
bedehus. En m
dom har mott
kveld og lyttet
det er vanskelig
nembrudd.

På torsdagsm
det mange fol
særlig ungdom
na Christiansen
dertegnede og
Gud. Det var a
vi fikk be til G
mann som vild
Søndag hadd
huset i V. Gar
stund og det v
Undertegnede
68 og efter bev
H. Moger fra
Det føltes at G
og efter møtet
ung kvinne som

Mandag og
møte på forsk
Gran, onsdag
torsdag på Tr
det var rikt
flere enn noen
nok mange so
rike» også på
Søndag blir
ne gang. Br.
neste uke.

Fra Storsteinn

skrives: — Fo
dele at vi ved
godt. Gud fr
på hvert møte
Hjertelig br
Henn

Fra Askim.

Vi er blitt a
se, at predika
besøke de fr
kan henvende
Dahl, Askim.
Nærmere se

Fra Kistrand.

I et privat
a.: — Vi har
her nord. Vi
hyrdes arme
D. Klem ha
nyttår og vi
Hadde også f
mange kom o
Nu er det e
holder møt
dommen her
Gud og flere
Det er et f
ver husholdn
fjord, 17 km.
elevene og an

Spangereid.

PÅSKESTEVNE

holdes i år som vanlig på Spangereid. Begynner skjærtorsdag den 18. april. J. Lande, A. Rasmussen.

sig for å ordne sin sak mellom sig og sin Gud.

SPREDTE FELTER

På farten.

Vestre Gran og Brandbu: I uken fra 10—16 mars forfattet vi med moter hver kveld. Søndag ved Jaren st. og siden annenhver kveld på hvert sted.

Det har vært bra med folk på motene, særlig på Vestre Grans behus. En masse kjekk ungdom har møtt frem kveld etter kveld og lyttet til Guds ord, men det er vanskelig å få et gjennebrudd.

På torsdagsmøtet ved Jaren var det mange folk på Trudvang, særlig ungdom også der. Str. Mina Christiansen, Lars Falang, undertegnede og flere vidnet om Gud. Det var alvor over møtet og vi fikk be til Gud med en ung mann som vilde bli frelst.

Søndag hadde vi fest på behuset i V. Gran. Det ble en god stund og det var åpent å vidne. Undertegnede vidnet fra Salm. 68 og etter bevertningen talte Br. H. Moger fra 1. Kor. 3, 10—15. Det feltes at Gud var blant oss og etter møtet fikk vi be med en ung kvinne som vilde bli frelst.

Mandag og tirsdag hadde vi møte på forskjellige steder i V. Gran, onsdag på behuset og torsdag på Trudvang i Brandbu og det var riktig mange folk der, flere enn noen gang før. Det er nok mange som er «nær Guds rike» også på disse kanter.

Søndag blir siste møte her denne gang. Br. Ersrud kommer til neste uke.

G. I.

Fra Storsteinnes

skrives: — Forøvrig kan vi meddele at vi ved Guds nåde har det godt. Gud frelser sjele omtrent på hvert møte.

Hjertelig broder hilsen Henrik Eilertsen.

Fra Askim.

Vi er blitt anmodet om å oplyse, at predikanter der ønsker å besøke de frie venner i Askim kan henvende sig til br. Peder Dahl, Askim. Telefon Askim 139. Nærmere senere.

Fra Kistrand.

I et privatbrev skrives det bl. a.: — Vi har det fremdeles godt her nord. Vi får hvile i vår gode hyrdes arme dag for dag.

D. Klem har besøkt oss etter nyttår og vi hadde gode moter. Hadde også fest for voksne og mange kom og hørte ordet.

Nu er det et par emiserer her og holder moter og noen av ungdommen her går svært grepet av Gud og flere har bød sig.

Det er et par damer som driver husholdningskurser i Smørørd, 17 km. herfra, og flere av elevene og andre er kommet med.

Ja, må Gud få bevare dem i sin nåde. Idag skal vi ha søndagskole kl. 13 og møte kl. 6.

Hjertelig hilsen Milla og K. Skipperud.

Lovsang til Gud og Lammet.

Jeg vil synge en sang til Guds ære den skal lyde til Frelsens pris, til det slakede Lam skal den være ti med blodet han kjøpte meg fri.

Kor: Ja med blodet du har jo forløst meg, frelst mig ut ifra djevelens garn og i himmelske rike innsatt mig iblant himmelske herskars navn.

Jeg vil prise dig dyrebare fader, for din kjærlighetsgave så stor, at du himmelen for oss oplater og din enbårne sendte til jord.

Kor: Du i kjærlighet til oss jo brente, og du akter et ofret for stort. Men din enbårne til oss nedsendte hvem kan fatte et under så stort.

Jeg vil prise min Jesus for frelsen som så dyrt han har kjøpt til enhver, Må du komme, o, venn og motta den

ti den bydes jo fritt til dig her. Hilsen fra Drammen.

En grunn eng.

David sier: Herren er min hyrde mig fattes intet. Han lar mig ligge i grønne enge. Han leder mig til hvilens vanne. Han vederkveger min sjel. Han fører mig på rettferdsstier for sitt navn skyld.

Det gamle på den tid var overgitt til sin «skaper og var så fortrøstningsfulle til de lofter som de så hen til.

Vi som lever i det fullbrakte verk som skjedde på Golgata, da blodet flot fra det hellige legeme, som Gud hadde gitt ham til en forsoning for våre synder — ja, ikke de alene men også for den ganske verden. Kan også være takknemlige for det som er gjort, for den fallne menneskeslekt. Gi derfor Gud ære og makt for det som er skjedd og for det som vil komme til å skje.

Jesus sitter hos Faderen som den seirende over både makter og myndigheter og taler nu vår sak, og det vil han komme til å gjøre for alle som han har kalt og utvalgt til sin arv. Dertil er vi født på ny — etter Guds beslutning ved sannhetens ord.

«Jeg fant ditt ord og jeg åt det.» Amen!

C. B.

Giv Æg tid!

En ung mann kom en dag full av vrede op til en gammel erfaren kristen og beklaget sig over alle de forulempelser han hadde vært utsatt for, og forklarte, at han straks vilde kreve undskyldninger av dem som hadde fornærmet ham.

«Kjære unge venn,» lod svaret, «lytt til et ord av en gammel mann som elsker freden. Å være utsatt for forulempelser er som å bli besteknt med søle. Den børster man best av når den har fått tid til å tørke, gå ikke selv i rette med andre, men forhold dig rolig! Etter noen timers forlop vil det ikke være vanskelig for dig å tilgi og glemme.»

Fra Kjøllefjord i Finnmark.

Vil gjennom dette vårt kjære blad «Misjons-Rosten» sende en hilsen og et begjær til alle Guds barn, som leser dette. Og som tror på Jesus. Vi er jo ukjent av de fleste venner; men Herren kjenner oss alle.

Vi er også en liten venneflokk her i Kjøllefjord som Jesus i sin store nåde har tatt ut fra syndens trellev og fort im på den vei som går til himlen. Priset være hans herlige og dyrebare navn Da vi for ca. 5 år siden flyttet til dette sted, la Gud trang i våre hjerter til å be for dette sted, da det fulle evangelium hvist aldri har vært forkynt her for. Vi fikk også erfare hvorledes det er å stå alene og ingen venner ha. Men Jesus var med og hjalp oss dag for dag. Jesus sa jo til sine disipler for han for op til himmelen: «Og se jeg er med dere alle dager inntil verdens ende. Han er trofast som har gitt løftet. Disse ord har alltid lytt for mine øre: «Frykt ikke, jeg er med dig». Derfor vil vi være tro tjener og stole på disse ord.

Allerede første vinter fikk vi besøk av de frie evangelister O. Gamst, Astrid Schie og Alma Hansen. Herren gav oss en god tid den vinter. Senere har Demanda Eilertsen, Dorotea Klem, Skipperuds, Mathisens og flere virket her. Noe synlig resultat blev det ikke før i vinteren 1934. Da virket finnemisjonsarbeider D. Solly her og da var det ca. 20 stykker som kom over til Gud.

«Noen sær andre hester.» Det var en gild tid for oss. Mange av disse er jo gått ut i verden igjen. De som står fast går på våre bønnemøter. Hver søndag og torsdag har vi misjonsmøter. På stevnet i Kistrand i sommer blev 3 av de nyfrelste døpt og flere lar sig døpe ved første anledning. Vennene har det godt, er søkende i ordet og vi tror sikkert at Herren vil føre dem i frihet med Kristus. Utgiftene med virksomhet på stedet har vi forsøkt, etter beste evne å klare. Vi har leid en kafe og disse lokaler faller dyrt i lengden. Det år som gikk fikk vi leie et gammelt skolehus på stedet; men så fikk stedets daværende stiftskapelan den ordning istand med skolestyret at ikke huset skulde leies ut til møter av «disentre». Så nu er det ikke tale om å virke med møter selv om vi fikk vidner hit. Ja, motstanden har vært stor fra mange av statskirkefolket og Lestianere. Da vi kom hit, og bekjente oss for å være troende dopte, blev vi betraktet som noen raringer. Så rare mennesker har aldri bosatt sig her før. Men Jesus har vært med og ordnet alt til det beste. Vi som står som leder eller lærer for disse nyomvendte, blir ofte så mismodige da vi er så ufullkomne, vil stundom si til Gud: «Hvorfor satte du ikke andre her, som var mere skikket i arbeidet?» Men vi forstår at ennå er vår plass her. Bed for oss venner, at Gud må ikke oss kraft og visdom fra det høie, så evangeliet må få fremgang også på dette sted.

Da vi nu er bare noen fattige venner her, vil vi spørre om det er noen snilde offervillige venner som vil være med å gi oss penger til et lite lokale. Det trenges virkelig et hus hvor vi kan samles om Guds ord. Her er jo små leiligheter så det er jo trangt til bønnemøter. Stundom har vi hatt misjonsmøter i hytter og jordgammer, så det er ikke store forsamlingslokaler her; men vi takker Gud for hver gang vi får en liten andaktstund.

Vi har blitt herlig velsignet også i hyttene. Du broder og søster som har midler, vær med og hjelp oss med et belop, stort eller lite. Gud skal velsigne dere alle. Tomt til huset har vi nu fått etter et langt arbeid, da det er så vanskeleg for tomter her. Det er nu om å gjøre, at vi får penger å betale den med snarest. Gud gi det måtte lykkes. Håper at vennene som kjenner til dette vil gi sin anbefaling. Beløpet kan sendes til O. Gamst, Breivikbotn, eller til undertegnede og alt skal bli kvittert for i «Misjons-Rosten».

Ja, vær med å gjør et løft. Gud gjør du oss villig så vi kan si: «Alt mitt er ditt». Vil også med det samme få sende en hjertelig takk til dere kjære venner på Spydeberg, som var så snilde å sende oss en kasse nytt og brukt tøy til voksne og barn. Det var med underlige følelser vi åpnet kassen. Min hustru og jeg bad himmels Gud velsigne disse flittige hender, som har arbeidet alt dette. Ja, i sannhet var det gildt for min hustru og gå fra hus til hus med disse julepakkene, da fattigdommen er stor på stedet. Det var med tårer de fleste mottok pakken. Der lod takk og Gud velsigne dere alle, som var med og gledet disse fattige nakne mennesker.

Alt toiet blev utdelt i en fart, da behovet er så stort. Tenk mange har jo ikke så meget sengtøi, at de holder sig varme om natten, så det er stadig et begjær etter dette og hint.

Det er ikke greit og tilfredsstillende alle disse krav. Det kunde være meget å skrive om, men det passer ikke nu.

Det lider nu mot den tid at fiskerflåten kommer opover, disse staute kjekke menn som kjemper så hårt for tilværelsen. Ja, i sannhet har vi disse folk kjær, da vi har hatt anledning til å se hvorledes de sliter. I de senere år har jo fisket helt slått feil, og derfor er noden blitt stor i Finnmark. Vi lengter virkelig etter et lokale hvor vi kunde få stille det litt hyggelig også for fiskerne, som ingen steder har å gå når de er på land her. La oss ussken arbeide mens det er dag. Natten kommer da ingen kan arbeide. Tiden herefter er kort. «La oss derfor gjøre det gode og ikke bli trette.» Bli nu ikke lei på oss for at vi er så frimodige å be dere venner om midler til hus. Gud signe dere alle. «Og det skal skje: foren de roper skal je gsvare, mens de endnu taler skal jeg høre.» Esaias 65, 24.

Lev da vel alle venner som leser dette. Snart møtes vi i skyen, og skal for alltid være hos Herren.

«Vi må ferdige stå, brudedrakten på, og med olje i lamper og kar.

Snart så lyder det bud, du skal møte din Gud. Vi skal se ha msom sonoffer var.»

En kjærlig hilsen til alle Guds barn. Esaias 60, 2. Eders søsken i Herren Thina og Alfred Myreng.

Bønnhørelse.

I dagspressen har det stått en liten notis angående en bønnhørelse som har følgende innhold:

Fru biskop Fleischer har forledet i en spalte «Kvinnen og hjemmet», som hun redigerer i det kristelige dagblad «Dagen», fortalt en historie som har vakt en viss oppmerksomhet. Den lod som følger: «For et par dager siden var jeg på et eftermiddagsmøte for kvinner. Der blev avlagt vidnesbyrd. En ung pike fortalte at hun måtte tidlig op om morgenen og var avhengig av at uret gikk rett. Men så en dag er hun så uheldig, uret faller i gulvet og stanser. Hun tenkte å sende det til en urmaker, men kom til å tenke på at det vilde koste kanskje ikke så lite, og hun hadde nylig hatt uret til reparasjon og hadde ikke mer penger til en ny utgift. Så kommer det for henne: men du er jo en kristen, du hører Gud til, hvorfor da ikke be ham om hjelp, han som læger syke mennesker og gjør så mange og store under, skulde han ikke også kunne få det lille ur til å gå. Hun bad til Gud, men hennes tro var ikke stor. Hun bragte derfor uret til urmakeren som sier at det er itu inne i kassen. Det vil koste 12 kroner å sette det istand. Men hun hadde ikke 12 kroner og går hjem med uret. Ber inderlig til Gud at han vil sette det istand for hun kan ikke undvære det, og hun har ikke penger til reparasjon. Om kvelden trekker hun uret op, og går til ro. Om morgenen går uret riktig, og siden har det gått ganske riktig. Det nytter å be, sa den unge piken. Ja, det nytter!»

Det var, sier fru, på et kvinnemøte i Frelsensarmeen i Bergen det hendte. Det var en ung fattig fabrikkpike, en troverdig frelsesoldat som hadde oplevet dette og som syntes det var så stort at det hadde hendt henne en bønnhørelse og en inngripen fra Gud, at hun måtte fortæle det til andre.

Piken hadde fått en følelse av at hun burde fortelle denne sin oplevelse til andre, og ansiktet hennes lyste da hun stod op og talte. Selv kjenner jeg ikke piken personlig og vet ikke hennes navn.

Flere blad betrakter det som noe tull og gjør bare nar av det. De kaller det Oxfordsk m. m. Det er dog godt å ha en Gud som hjelper i alt og piken i Bergen er nok like lykkelig hvad avisene skriver. «Det nytter å be», sa hun.

Til abonnenter som har opsagt bladet.

Det er ikke sikkert vi har tid til å finne frem den abonnent som har opsagt og får stanset den med engang, men de blir notert som opsagt og får ikke krav på blade som kommer efter østisgelsen.

Abessinia som misjonsmark.

Av misjonsprest O. Stokstad.

Denne del av Afrika som verdens øine i denne tid i særlig grad er rettet mot, har hvad kristen misjon angår vært et forspømt område. Landet strekker sig fra den sydlige del av det Røde Hav og like inn under ekvator. Varmen er forferdelig og på mange steder herjer klimafæber slik at det er vanskelig for hvite mennesker å leve der. Dette i forbindelse med andre omstendigheter har gjort at sunderne og lettere stromer er gått foran, når det har vært spørsmål om valg av nye misjonsmarker.

Den kristne misjon hadde dog engang sin tid også i Abessinia. De første misjonærer som nevnes var Eudaios og Frumentios omkring år 330. Den sistnevnte ble ordinert til biskop av Athanasios i 335. Veien fra utenverden gikk i den tid over det Røde Hav, over havnebyen Adulis til Axum, som da var landets hovedstad. Kongen i Axum var vennlig stemt overfor kristendommen, men det var først omkring midten av det 5. århundre at den ble offentlig anerkjent på høieste hold og stat og kirke ble ett. Det kom stadig nye forkynnere fra Egypten, især munkene, først greske, så koptiske. Bibelen og annen religiøs litteratur ble oversatt fra gresk til landets sprog (Geeg) og flere klostre ble grunnlagt. Da abessiniene i Bibelen og andre skrifter leste om etiopierne i Afrika og trodde det gjaldt dem, optok de denne betegnelsen. De knyttet også Bibelens fortelling om dronningen av Saba's reise til Salomo til deres egen oldtid og fortalte at en sønn av disse to, Menelik, var kommet til deres land, og at deres kongeslekt nedstammet fra ham. I spissen for kirken som er ett med staten, står en patriark, Abuna («vår fader») eller «Abba Salama» («Freds-fader»). Han utnevnes av Egyptens patriark og er alltid en kopter. Han innvier kongen og ordinerer prester og diakoner. Foruten landskirkens kristne som teller omkring tre millioner, finnes også en nomadestamme, Zalanerne, som kaller sig israellitter, men som i meget har optatt kristen sed og skikk, samt en annen type, kamantene, som har dåp og prester som de kristne, men som ellers har optatt mange hedenske s kikker i sin gudsyndelse. — Som det går med et vann som kun har tilløp, men ikke avløp, slik går det også med et kirkesamfund som bare tar imot, men ikke vil dele det som det har fått med andre. Det blir stagnasjon og dødt formvesen. Slik gikk det også med den etiopiske kirke. Og da den evangeliske misjon under den store misjonsvekkelse i Europa i forrige århundre forsøkte å få inngang også i Abessinia, var en av de store hindringer denne gamle kirkes eget presteskap.

Allerede omkring 1700 ble det gjort et misjonsforsøk i Abessinia av Lybecker-misjonæren Peter Meyling og senere i årene 1830—43 av den engelske kirkemisjon ved Samuel Gobat og dr. Krapf. Men den største

innsats er gjort av Den evangeliske Fosterlandsstiftelses misjon i Sverige. Sverige fikk her sin første misjonsmark. Det var efter samråd med Gobat, Krapf, Fjellstedt o. a. at Fosterlandsstiftelsen valgte dette vanskelige felt, hvor forholdene like siden første begynnelse i 1863 har satt misjonsvennenes og misjonærenes kjærlighet og utholdenhet på hårde prøver. Men den har bestått prøvene. Dette ene selskap har på dette astafrikanske felt 12 hovedstasjoner, over 50 misjonærer og et antall døpte nærverberettede kristne som — når de vanskelige arbeidsår tas i betraktning — er opmuntrende stort.

Plassen tillater ikke å skildre denne misjons kamp og besværligheter — fra den dag de tre første misjonærer efter en lidelsesfull reise i åpen båt fra Suez steg i land i Massaua ved det Røde Havs sydlige del. Målet var å komme til Galla-folket, hvis land strekker sig fra Abessinia i nord til Kilimandjaro i syd og som er betegnet som «den skjønneste menneskeslekt i Afrika». Men Abessinia var et stengt land og det var umulig å nå frem til Galla-folket. Man besluttet derfor foreløbig å begynne arbeidet blandt kunama-folket, et helt hedensk folk ved Abessinias nordgrense. Efter en lovende begynnelse kom imidlertid krigen med Egypten og la alt i ruin. To misjonærer ble drept, det usunde tropiske klima medførte sykdom og død, ville roverhorder herjet og plyndret og resten av misjonærene måtte flykte. Først i 1898 kunde arbeidet gjenoptas i Kunama som da var kommet under Italias beskyttelse og i 1903 innlemmet i kolonien Eritrea.

Som en følge av de forskjellige forsøk på å nå Galla-folket har misjonen fått flere adskilte misjonsfelter: 1. Eritrea med områdene Tigrinja, Tigré og Kunama. 2. Keiserdommet Abessinia og 3. Det italienske Somaliland eller Guiba-landet ved Guiba-floden nær ekvator. På disse ulike felter arbeider misjonen med helt ulike folk, sprog og religioner. Misjonærene har måttet lære 7 sprog og utføre oversettelsesarbeide til dem alle. Kunama, tigré, tigrinja og galla var helt ubearbeidet. alt måtte skapes fra nytt: skrift, grammatikk, ordbok. De arbeidet muhamedanere og innenfor den gamle etopiske kirke. Man har lagt stor vekt på å vekke nytt liv i denne på en merkelig måte forstenede kirke. Keiseren, Haile Sellase I, har som ma: også vil huske fra hans besøk i Sverige i 1929 — på mange måter vist sin vennlighet overfor de svenske misjonærer, sist ved å gi et stort beløp til misjonens sykehus i Lakamte, hvor F. Stiftelsens lægemisjon utfører et stort arbeide. I Eritrea, hvor arbeidet har hatt størst fremgang og hvor også mange muhamedanere er vunnet, har den italienske regjering lagt vanskeligheter i veien for arbeidet. Misjonens skolearbeide er der forbudt til og med for kristne barn, ingen nye misjonærer

får innreisestilladelse. Fremtiden synes derfor mørk. — Men stort sett, sier Gertrud Aulen i sin bok «Kristendommens väg til Folket», «er denne misjon forhåpningsfull, den har store muligheter. Ganske sikkert vil det hårde arbeide bære frukt». Helligernes holdning overfor misjonen i Somaliland har hittil vært preget av vennlighet.

Foruten Fosterlandsstiftelsen arbeider også en mindre svensk misjon «De bibelske venner» på dette felt.

Den svenske misjonsleder Nils Dahlberg sier i en artikkel om ovenstående emne bl. a.: «Den evangeliske misjons innflydelse kan dog på ingen måte begrenses til dem som formelt er innskrevet i kirkeboken. Gjennom preken, oversettelsesarbeide og spredning av litteratur såvel som gjennom legemisjon og skolevirksomhet er tusener av landets innbyggere kommet under evangeliets innflydelse og fått kunnskap om sannheten og veien til evig liv. Gjennom misjonens innflydelse er det religiøse tenkesett i høy grad forandret — ikke bare blandt de koptiske kristne, men også innenfor de muhamedanske kretser. — De ytre resultater er ikke lysende. Men ingen kan følge kristendommens skulte veier. Derfor skal vi ikke bli mismodige over fruktene som ofte synes oss håpøst små. Det er dog forholdsvis kort tid den kristne misjon har arbeidet og innhøstningen kan ikke følge umiddelbart efter utæden. Ennu står misjonen bare ved begynnelsen. Hvad som skal komme, står i Herrens hånd, og vi har bare å være tro på den plass og i det kall Gud har gitt oss.»

«Dagen»

Kjenner man dig igjen?

«Den mann som nettop gikk forbi oss er nylig kommet hjem fra krigstjenesten,» ytret en person til sin venn.

«Men hvorledes vet du det?»

«A, det ser man jo på hans gang og holdning.»

Således ber en sann kristen gjenkjennes, som den der tilhører sin Frelser. Man kjenner igjen en officer som sådan, selv om han er civil klædd. Den stramme holdning fremtrer tydelig, skjønt han ikke bærer uniformen.

Hvor mange kristne finnes der som ikke er blitt gjenkjent som sådanne?

De vil reise gjennom livet inkognito. Det er ikke noe de frykter så meget for som for at det skal sies til dem — så som engang til Peter i yppersteprestens gård: Du er sannelig en Jesu disippel, ditt mål rober dig.»

Der var en som engang foreslo at bibelen måtte trykkes og innbindes i et sådant format, at man ikke kunde se hvad det var for en bok. Da kunde man, mente han, lese i den under en jernbanereise, uten å bli utledt av sine medpassasjerer. Ja, således vil mange kristne skjule sin kristendom i verdslig omslag. Men om dem skal Kristus visselig si: «Jeg kjenner eder ikke!»

«Misjonæren»

fritt evangelisk blad, utkommer den 10, 20 og 30 i hver måned, og redigeres av forstanderne Alf Kaspar og Thor Sorlie, Skien. Bladet bringer meget oppbyggelig lesestoff og følger godt med i den kristelige bevegelse både i inn- og utland. Pris kr. 3.00 for halvåret. Bestilles ved alle postansalter.

«Misjons-Røsten»

kommisjonærer

- Aasheim, Hurum: Thorleif K. Amundsen.
- Arendal: K. Iversen.
- Bergen: Frk. Hansine Gjertsen.
- Brevikbotn: og på reiser: O. Gamst.
- Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.
- Drammen: Postekspediter Einar Gulbrandsen.
- Fredrikstad: Hagmann Kristian, Kapellveien 8.
- Göteborg, Sverige: J. O. Strøm.
- Haugesund: Bolette Alfsen, Øvre-gate 70.
- Hobøl: Hanna Rygge, Nygård.

- Jevnaker: Arne J. Brorson.
- Kistrand, Porsangerfjord og reiser: evang. Kristian Skjerve.
- Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.
- Mandal: Tonnes Lundevik, S. vang.
- Mosterhamn: Chr. Størksen Jr.
- Mjøndalen: Arnt Gudersen.
- Oslo: Karoline Christiansen, 8. heimsgt. 2., Charsten Blegdalsberg, Konowgt. 21, III.
- Rygge: Olav Gundersen, Husele, Stortelnes, Balsfjord og reiser: Evang. Henrik Ellingjærson.
- Saltnes, Råde: Harald Skovly, Svelvik: Ragnvald Volden.
- Ski: Josef Dammen.
- Sætre, Hurum: Gudrun Svensen.
- Slemmestad: Joh. O. Johnsen.
- Tofte, Hurum: M. Roås.
- Tjøme: P. Johansen, Mågerøy.
- Volda, Sunnmør: M. Støve.
- V. Gran og på reiser: Evange- Helmer Moger.

Der er dem som strer ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordspr. 11, 24.

- Kina.
- STR. DORUM og KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
- HELGA LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss.
- RUTH PEDERSEN og ESTER HERUDSTIG: O. Ekorntnes, Jarvelen 11, Lilleaker.
- JENS FJELD: K. Aarås, Ski st.
- OLGA SCHULT: Gerda Siveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.
- ALFHILD BJERVA: Torolf Andersen, Serligt 15, Oslo.
- SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st.
- M. PAULSEN og IDA LORENTSEN: Misjons-Røsten, Sarpborg.
- TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss.
- BERNHARD NILSEN: Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.
- GUNHILD GUNDERSEN: Leonore Johnsen, Brårvik pr. Staube.
- ASTA THUEN: Edith Olsen, Solheimsgt. 1 a, Bergen.

- India.
- ANNA JENSEN: Amalie Carlsen, V. Porsgrund.
- DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestrømsveien 19, Drammen.
- FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kreditbankens Halden.
- BORGHILD NORDLI: Dankert Jørgensen, Gunnar Bergmo, vei 36, Narvik.
- HANS SVENDBERG: Hardy O. Mossberg, Kreditbankens Halden.
- ALFHILD HOLMEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schedstedsgt. 3 a, Oslo.
- HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passerbek p. o. Sande, vær.
- RAKEL EDVARDSEN: Hans Hansen, Brydeleken, Kongberg.
- B. og GUNHILD FINSTRØM: Fru Gudrun Bernsten, Kviteid, Telemark.

- Afrika.
- INGRID LØKKEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schedstedsgt. 3 a, Oslo.
- HILMA HERMANNSEN: Ole Krogstad, Soll, Rørlingen.
- MARGIT HARALDSEN: Henrik Johansen, Levenskildesvel, Lilleaker pr. Oslo.
- HANSINE NESPOFFEN: Constance Nestdal, Solheimsgt. 40, Bergen.
- MARTHA KVALVAGNES: Anna Nædal, Sydningsmug 6, Bergen.
- Den Norske Kongemisjon.
- JENS GLITTENBERG: R. Leklingholm, Mosterhamn.
- ALE. M. CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

- Finmark.
- DOROTHEA KLEM, BORSELV: Tora Finnerud, Danvik, Drammen.
- OSKAR GAMST, Brevikbotn.
- HENRIK EILERTSEN, «Betels», Stortelnes, Balsfjord.
- DEMANDA EILERTSEN, Brevikbotn.
- ANDREAS MATHISEN, V. Jakobsvik.
- KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand, Porsangerfjord.

- Hjemmeværende misjonærer.
- F. O. SHRØDER: A. Toftner, Soflienbergt. 16, Oslo.
- TOMINE EVENSTAD: Vigeland, Sar Audnedal pr. Mandal.
- DAGMAR ENGSTRØM: O. Ekorntnes, Jarvelen 11, Lilleaker.
- PEDER EVENSTAD, Vigeland, Sar Audnedal pr. Mandal.
- CHRISTOFA BRUNDTLAND: L. Hvidsten, Landåsvel 12 E, Bergen.

- Argentina.
- BERGER N. JOHNSEN: H. H. Senstebø, Otterholdt, Bø.

«Glommen» trykkeri, Sarpborg.